

אמרי שפר "קד"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אברך שואל את אשתו בימי העומר, "מה יש היום לאכול"? אז היא אומרת, "אתמול היה שניצל".

אין תחליף להורים, כאלה שמלווים את בניהם ובנותיהם בכל צמתי החיים. לא הורים 'טכניים' בלבד, לגדל, להשיא, לרכוש ולשלם ... אלא הורים בנפש 'מלב אל לב', מקשיבים ומלווים, שותפים להחלטות ולהשלכות. ונפשמם קשורה בנפשם.

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו" (כ"ו ג'). רש"י: שתהיו עמלים בתורה. "ל הכוונה 'שתהיו עמלים' כל מה שאתם עמלים הן במשא ומתן הן באכילה ושתיה וכו', 'בתורה' היה הכל ע"פ התורה"ק, לא יעשה לתאות גופו אלא לצורך עבודת ד'. [וכמו שאמרו חז"ל (ברכות דף ס"ג). 'איזוהי פרשה קטנה שכל גופי תורה תלוין בה' (משלי ג' ו') "בכל דרכיך דעהו". (צמח צדיק)

"אם בחקתי תלכו" (כ"ו ג'). מהו "תלכו" היה צ"ל תלמדו, תתעסקו? אלא הפי' אל תעמדו במקום אחד בלימוד התורה ועבודת ד', אלא "תלכו" תתקדמו בלי הרף, ותעלו ממדרגה למדרגה (רבי שמואל משינובה)

"אם בחקתי תלכו" (כ"ו ג'). ר"ת "אבת" שתלכו בדרכי אבות. (בעה"ט)

אם הרופאים מורים לנו להימנע בעת הזאת מתפילה בבית הכנסת – הרי בעינינו זה רצונו של הקב"ה, שכן הרופאים אינם אלא שליחיו. אותו בורא עולם שמורה לנו כל ימות השנה להתפלל בבית הכנסת, הוא המצווה עלינו עכשיו להתפלל בבית או בחצר. "וְנִשְׁמְרְתֶם מְאֹד לְנַפְשֵׁיכֶם" הוא ציווי של התורה, וכשאנו מצייתים להוראות הבריאות או הבטיחות אנו מקיימים את רצון ה'. כי התורה היא תורת חיים, המקיפה את כל רובדי החיים.

אם ילמד לשם שמים מבלי דאגה שאולי לא יצליח הרי שתלמודו מובטח בידו... וכשם שהגיעו ישראל לארץ עד שהקב"ה אומר: "כה אמר יהוה זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולתיך לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה" (ירמיה ב,ב) כך אותו אדם היגע בתורה ללא "חישובים" אלא לומד כי זו הדרך שה' רוצה הרי שה' זוכרו ומובטח שיגיע אף הוא אל היעד הנכסף ודברי התורה יאירו לו...

אם מתפלל שמונה עשרה בלחש, ומגביה קולו מעט, ואחר שומע הברכות, נראה שיענה אמן על הברכות, ומה שעושה שלא כדין שמגביה קולו בציבור לא נראה שאסור לענות אמן [ובשו"ת שבט הלוי ח"ג כתב שלא יענה אחריו אמן].

אמר רבי שמעון שוואב זצ"ל: להאמין בביאת המשיח פירושו, לדעת שעשוי הוא לבוא היום, ולהיות נכון לכל אכזבה שאם חלילה לא יבוא היום, לא נישבר, ולא נאבד את האמונה, אלא מחר נאמין באותה מידה שיבוא בו ביום.

אני מאמין כי חוויית היציאה מהבית והכניסה לסוכה החשופה היא דרך לביית את פחדנו מפני הלא-נודע. היא אומרת: כבר היינו כאן פעם. כולנו נתונים במסע. השכינה שורה בקרבנו. אל לנו לפחד. זהו מצבר של חוסן שאנו זקוקים לו בעולמנו המתקשר, המסוכן, נטול-הוודאות. (הרב לורד יונתן זקס)

"אסור לשחוט אותו ואת בנו ביום אחד – להישמר ולהרחיק מלשחוט את שניהם, הבן לעיני האם, כי צער בעלי חיים בזה גדול מאד. אין הפרש בין צער האדם עליו וצער שאר

בעלי חיים . כי אהבת האם ורחמיה על הוולד אינו נמשך אחר השכל, רק אחר כח הפועל המדמה (תמונות הדמיון), הנמצא ברוב בעלי החיים, כמו שנמצא באדם. " (הרמב"ם "מורה נבוכים" (חלק ג)

"אשרי משכיל אל דל" (תהילים מא,ב). היה צריך להיאמר 'נותן אל דל'. אלא דוד רצה לסתור את האמרה הידועה 'טיפש נותן ופיקח לוקח'. אמר דוד: להפך, מי שנותן לעני נקרא משכיל, חכם ופיקח. (רבי מאיר מפרמישלן)

"את כספך לא תתן לו בנשך" (כ"ה ל"ז). כשאתה נותן מכספך לעני, לשם צדקה או לשם גמ"ח, תן לו בסבר פנים יפות ובדברי עידוד . אל תהא "נושך" אותו אגב נתינה בדברים החותכים כסכין בלבן, אלא תן לו בעין יפה. (מלאכת מחשבת)

באחד מבתי החולים לתשושי נפש השאירו מענה קולי ברוח הימים: תודה שפניתם אלינו. לנמצאים בבידוד: אם אתם מדברים לקירות או לפרחים שבחדר, מצבכם סביר. נא לפנות אלינו רק במקרים בהם הקירות והפרחים החלו 'לענות' לכם...

בהתחלה הקורונה היה חופש נחמד אבל כשהתחיל גזירת המסכות זה נהיה על הפנים...

בית הכנסת זהו הבית הראשון הטבעי של כל יהודי ומשכך השמחה הגדולה על שהקב"ה מחזיר לנו את בית מקדש מעט, בתפילה שנזכה בקרוב לחזות בבניין בית הבחירה ויקוים בנו "ותחזנה עיננו בשובך לציון ברחמים".

"בכל יום ויום כשאני עושה חשבון נפש כיצד עבדתי היום את ה', אני אומר לעצמי, אילו ידעתי על הקב"ה בתחילת היום את מה שאני יודע עליו עכשיו, הייתי עובד אותו אחרת לגמרי. " ועל כך היה רב סעדיה גאון שב בתשובה מדי יום.

בלא הקב"ה - אי אפשר לעבור את מיפתן הבית , עם הקב"ה - אפשר גם לקרוע את הים.

בלי ענישה אין חוק אפקטיבי, ובלי חוק אין חברה. ככל שמצליחים להציג את הרע באורח מבהיל יותר, כך גדלה הסבירות שאנשים יבחרו בטוב. לכן הקללות בפרשיות התוכחה כה מבהילות ודרמטיות. הפחד מפני הרע הוא כלי ההנעה המוצלח ביותר לעשיית טוב. (הרב לורד יונתן זקס)

במשנה באבות [פ"ה מ"ט] אמרו שגלות באה על עוון שמיטה, ולכאורה יש לתמוה שהלוא מקרא מפורש הוא שגלו "על עזבם את תורת", ומה עניין שמיטה לכאן. ולפי המבואר זה וזה חד הוא שע"י שלא קיימו מצות שמיטה וביטחונם בה' היה חסר, לכן לא עסקו בתורה ונתחייבו גלות.